

ЗВІЛЬНЕННЯ СВЯЩЕННИКІВ З ПОЛОНУ. Нунцій: радісна мить і спонука діяти далі

29.06.2024 р.

Апостольський нунцій в Україні взяв участь у зустрічі звільнених з російського полону священників-редемптористів. У коментарі для ватиканських медіа він не приховував своєї радості.

«Сьогодні, 29 червня, о другій годині ночі, до Києва прибули цивільні особи, яких кілька годин тому звільнила Російська Федерація, в тому числі два греко-католицькі священники, отці-редемптористи **Богдан Галета та Іван Левицький**. Я, безумовно, дуже радий, що зміг бути присутнім на зустрічі наших священників тут, у Києві», – зазначив у коментарі для ватиканських медіа архієпископ Вісвалдас Кулбокас, Апостольський нунцій в Україні.

«Дякуємо Богові, що ця дуже радісна подія настала, і будемо сподіватися, що вже найближчими днями, після медичних обстежень, священники зможуть почати повертатися до більш-менш нормального життя», – сказав він.

Ввечері, 28 червня 2024 р. Президент України поширив повідомлення про те, що вдалося звільнити з російського полону десять цивільних осіб, між якими два священники, які в листопаді 2022 року були затримані окупаційною владою у Бердянську. У церемонії зустрічі з доручення Блаженнішого Святослава, Глави УГКЦ, взяли участь єпископ-помічник Київської архієпархії Андрій Хім'як та о. Олекса Петрів, керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні.

Протягом останніх півтора року Апостольський нунцій Вісвалдас Кулбокас у своїх виступах, молитвах та інтерв'ю постійно висловлював занепокоєння становищем душпастирів, про яких не було жодних відомостей. Тому тепер не приховує своєї радості.

«Звичайно, – розповів він, – я застав їх виснаженими, бо вони перебували в полоні від 16 листопада 2022 року, тобто понад півтора року. І все ж вони є священниками, які залишилися такими, і перш за все вони згадали про своїх співвітчизників, які досі залишаються в полоні, попросили молитися за них і працювати, щоб кожен з них міг повернутися додому. І вони подякували їм, вони також подякували Президенту України Володимирі Зеленському, вони також подякували владі, яка організувала коротку прес-конференцію, вони подякували, зокрема, Святому Престолу за те, що він посприяв цьому звільненню, яке відбулося за схемою обміну».

Вдячність Святому Престолу висловив і Президент України Володимир Зеленський.

«Дякую кожному й кожній, хто допомагав! Дякую нашій команді, яка займається звільненням полонених. Хочу відзначити також зусилля Ватикану заради того, щоб повернути додому цих людей», – читаємо в повідомленні на офіційному каналі в «Telegram».

Слова щирої подяки Апостольській Столиці за порятунок священників УГКЦ склав Блаженніший Святослав, скеровуючи особливі слова вдячності до Папи Франциска, кардинала П'єтро Пароліна та всього дипломатичного корпусу Ватикану, а окрему подяку за посередництво – кардиналові Матео Дзуппі й архієпископові Вісвалдасу Кулбокасу, які «зробили неоціненний особистий внесок у те, що ця подія стала дійсністю».

«Це був дуже радісний момент, який захочує всіх нас і надалі молитися за всіх полонених, бо їхня доля дуже важка, деякі з них перебувають у неволі вже кілька років. А також об'єднувати зусилля і креативність у конкретних спробах, у конкретних ініціативах, щоб сприяти звільненню чи обмінам. Бо кожне життя є дорогоцінним для всіх нас, а особливо в Божих очах», – наголошує в коментарі для Ватиканських медіа Апостольський нунцій в Україні.

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ; Світлана Духович, [«Новини Ватикану»](#)

УЧАСТЬ У МОЛИТОВНОМУ СНІДАНКУ ВЗЯЛИ ЗВІЛЬНЕНІ ЦИМИ ДНЯМИ З РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ СВЯЩЕННИКИ УГКЦ

29.06.2024 р.

На молитовному сніданку в Києві були присутні звільнені напередодні з російського полону священники Української Греко-Католицької Церкви Богдан Гелета та Іван Левицький.

Вони несли слово Боже в Бердянську, у парафії Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ. 16 листопада 2022 року окупанти схопили їх і відтоді утримували в неволі.

«Завдяки зусиллям нашої команди та посередництву Ватикану, за яке я особливо вдячний, вдалося повернути їх на свободу. Ми вірили, що це вдасться. Ми працювали заради цього», – сказав Президент України Володимир Зеленський під час звернення до учасників і гостей молитовного сніданку.

У межах цього обміну додому повернулися десятеро цивільних українців. Серед звільнених – заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Наріман Джемал, затриманий у Криму ще у 2021 році, мистецтвознавиця Олена Пех, яка була в заручниках у Росії майже шість років, та Валерій Матюшенко, якого затримали на Донеччині ще 2017-го й піддавали тортурам, унаслідок яких він отримав інвалідність.

Вдалося повернути додому й п'ятьох українців, які були захоплені на території Білорусі та позбавлені свободи впродовж 2022–2023 років. Це Микола Швець, Наталія Захаренко, Павло Купрієнко, Людмила Гончаренко та Катерина Брюханова.

Президент закликав усіх присутніх боротися за те, щоб повернути всіх наших людей, які досі перебувають у російському полоні, усіх українських дітей, яких викрали на окупованій території та депортували силою в Росію.

Джерело: president.gov.ua

Звільнення священників з полону. Нунцій: радісна мить і спонука діяти далі	1
Участь у молитовному сніданку взяли звільнені цими днями з російського полону священники УГКЦ.....	3
Випуск 57 «Хроніки періоду великої війни».....	6
«Де є присутній Бог, там є життя і майбутнє», – владика Богдан у Кевеларі.....	7
«Майбутнє належить людям миру»: владика Володимир Груца підбив підсумки участі у «Католицьких днях».....	8
Священники в Німеччині обговорили молодіжне душпастирство.....	12
«Книжка про перший рік війни, друкована в Харкові під російськими ракетами»: Відбулася презентація книжки Блаженнішого Святослава.....	13
«Країні потрібні священники», – Оксана Забужко в передмові до книжки звернень Блаженнішого Святослава	15
«Однією зі складових цих звернень є вдячність», – Тімоті Снайдер у післямові до книжки Блаженнішого Святослава	16
«Продовжуймо молитися, свідчити правду та протиставлятися злу війни ділами християнської любові та людської солідарності», – владика Богдан під час молитви за мир	17
«Незалежна Українська держава є синонімом релігійної свободи», – Глава УГКЦ на зустрічі Ради Церков з послами G7	20
У Мюнхені відбулась екоконференція ССЕС «Волення створіння як заклик до екологічного навернення».....	22
У Львові запрацював перший в Україні громадський простір для військовослужбовців.....	24
Папа Франциск зустрівся з Володимиром Зеленським	26
Який приклад дає сотник християнам?	27
Український священник удостоївся нагороди до дня народження Його Величності Короля Чарльза III.....	28
Завершилася зустріч Генеральних секретарів єпископських конференцій Європи... ..	30
«Благодійна Україна – це благословенна Україна!» – Глава УГКЦ на церемонії нагородження лауреатів національного конкурсу благодійників	33
Зустріч молоді Північного деканату	34
Митрополит Борис Ґудзяк отримав нагороду «за постійне відстоювання Богом даної гідності людини».....	36
Владика Богдан: «Наша доля вирішується у наших щоденних виборах».....	38
Урочисте Святе Причастя у Маннгаймі	40
Парафіяльна проща у Стокгольмі.....	41
Жити переможно: в УКУ презентували книгу спогадів митрополита Бориса Гудзяка про Патріарха Йосифа Сліпого.....	42
«Відпустіть чоловіка у відпустку, бо вже вдруге його викопуємо». Історії від харківського рятувальника.....	46

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

24.02.2022 – ?

Випуск 57 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: Александер Малаховський

«Де є присутній Бог, там є життя і майбутнє», – владика Богдан у Кевеларі

02.06.2024 р.

2 червня 2024 року відбулась проща українців до чудотворної ікони Кевеларської Богородиці. Це паломництво є одним з традиційних молитовних єднань українців у Німеччині, які щорічно організуються Апостольським екзархатом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

«Сьогодні велика сила українського народу іде за Ісусом. Ми всі є тут зібрані, бо нас привів сюди наш Господь і Він іде з нами дорогою нашої історії – дорогою величчя, правди, гідності, свободи і святості. Бо там, де є присутній Бог, там є життя і майбутнє, а там, де бракує Божого духа, там починається пекло», – сказав владика Богдан до українців, які зібрались на молитву у Базиліці Матері Божої в Кевеларі.

Окресливши підтримку світової спільноти у боротьбі українського народу з російськими окупантами, архиєрей назвав найсильніший фактор, який веде українців до перемоги: *«Крокуючи дорогою святості, наш народ бачить нове життя. З віри у Христа Воскреслого український народ черпає силу, яка дає можливість показати світові величчя духа. Наш народ сьогодні свідчить про Божу силу і вірить, що Господь благословить своїм миром»*, – сказав апостольський екзарх.

Говорячи про злочини російського агресора в Україні, єпископ запевнив присутніх у встановленні правди та миру в Україні, в чому, за словами проповідника, також допомагають святі українського народу, яких цього дня вшановує Церква.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«МАЙБУТНЄ НАЛЕЖИТЬ ЛЮДЯМ МИРУ»: ВЛАДИКА ВОЛОДИМИР ГРУЦА ПІДБИВ ПІДСУМКИ УЧАСТІ У «КАТОЛИЦЬКИХ ДНЯХ»

02.06.2024 р.

Від 29 травня до 2 червня 2024 року в Ерфурті (Німеччина) у 103 раз відбулися «Католицькі дні» [«Katholikentag»]. Подія зібрала понад 20 000 людей, було проведено близько 500 заходів під гаслом «Майбутнє належить людям миру».

ВІДКРИТТЯ КАТОЛИЦЬКОГО ДНЯ

Відбулося перед Катедральним собором Пресвятої Богородиці Ерфуртської – головного храму Ерфуртської дієцезії Римо-католицької Церкви. Для участі у цій події до Ерфурта прибули католики з усієї Німеччини та інших країн Європи. Зі вступними промовами виступили федеральний президент Франк-Вальтер Штайнмаєр, Ірме Штеттер-Карп і єпископ Ерфурта Ульріх Неймейр. Про це [розповідає](#) Христина Потерейко для пресслужби Львівської архієпархії УГКЦ.

ДЕЛЕГАЦІЯ З УКРАЇНИ НА «КАТОЛИЦЬКИХ ДНЯХ»

З благословення Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава делегатом від Української Греко-Католицької Церкви був єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир Груца у супроводі протодиякона Назарія Яруніва та економа Львівської архієпархії о. Володимира Ольшанецького.

Підсумовуючи участь у цій важливій події для Католицької Церкви Німеччини, владика Володимир ствердив, що впродовж всіх днів особлива увага була скерована Україні.

«Зрозуміло, що неможливо говорити про мир в Європі не порушуючи тему України. Якщо я говорив, що я з України, то в людей відчувалася особлива реакція. Всі знають, де знаходиться наша країна. Народ Німеччини усвідомлює, що принесла ця жорстока війна Росії проти України. Також на Святій Літургії чи на молитвах завжди була привернута увага Україні», – розповів владика Володимир.

Світлина: Katholikentag/FB

Також своїми спостереженнями за «Католицькими днями» поділився протодиякон Львівської архієпархії Назарій Ярунів. Протодиякон переконаний, що суспільство потребує бачити священство на вулицях.

«Люди трепетно ставилися до того, коли бачили нас у підрысниках. Це не про пафос, а радше про те, що людина потребує священника бачити священником. Дуже багато людей, зокрема латинського обряду, бачачи владика просили благословення. Серед них було багато молоді. Це було дуже гарне свідчення, що є практикуюча молодь, яка не стидається своєї віри», – розповів він.

«Така подія збирає багато людей в одній точці. Як представники України ми почули багато питань, співчуття і запевнення про молитву», – додав протодиякон Назарій.

Владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців Німеччини та країн Скандинавії, взяв участь у дискусіях «Католицького дня».

«На Католицьких днях в м. Ерфурт доносимо правду про Україну, молимося за мир, спілкуємося з друзями. Звідусіль чуємо слова підтримки і запевнення у молитвах. Але також лунають конкретні пропозиції щодо співпраці задля наближення перемоги та відбудови України», – ствердив після участі в одній з дискусій «католицьких днів» владика Богдан Дзюрах.

ВАЖЛИВІ МОМЕНТИ ДЛЯ УКРАЇНИ НА «КАТОЛИЦЬКИХ ДНЯХ»

Молитва «Ангел Господній» українською мовою прозвучала в обідній час у прямому ефірі *Radio Horeb*.

ПОДЯКА ОРГАНІЗАТОРАМ

На завершення католицьких днів, 2 червня 2024 року, владика Володимир від імені Української Греко-Католицької Церкви подякував за організацію президентці центрального комітету німецьких католиків Ірме Стеттер-Карп, віце-президенту Томасу Сьодінгу та єпископу Ерфурта Ульріху Ноймайеру.

В урочистому заключному богослужінні на кафедральному майдані голова Єпископської конференції Німеччини єпископ Георг Бетцінг закликав близько 6000 вірних, що були присутні на молитві до впевненості та довіри до Бога незважаючи на численні кризи у світі.

Довідка

«*Katholikentag*» [День католиків] в Німеччині був започаткований 1848 року як «Загальні збори Католицької асоціації Німеччини». Форум має, переважно, дискусійний характер і відзначається соціальним виміром. Останніми десятиріччями він став основним суспільним заходом німецьких католиків, який збирає десятки тисяч учасників для поглиблення віри, богословських знань, обговорення проблем сучасної віруючої людини та Церкви не тільки з Німеччини, але й з усього світу.

Світлина: Katholikentag/Roeser

Під час конгресу, що відбувається один раз на два роки, проводяться численні конференції, зустрічі, різноманітні релігійні, культурні, наукові, суспільно-політичні та духовні події. Попередній такий захід відбувся у травні 2022 року.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

СВЯЩЕННИКИ В НІМЕЧЧИНІ ОБГОВОРИЛИ МОЛОДІЖНЕ ДУШПАСТИРСТВО

04.06.2024 р.

4 червня 2024 року в Апостольському екзархаті для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії відбулась чергова онлайн-зустріч владики Богдана з духовенством під назвою «Духовний імпульс», на якій обговорювалось питання душпастирства молоді. Беручи до уваги цю ділянку душпастирства, священникам було запропоновано доповідачів, які мають безпосереднє відношення до молодіжного душпастирства.

Першим доповідачем зустрічі був **о. Михайло Глов'як**, сотрудник парафії Блаженного Йосафата Коциловського м. Стрий, який опікується двома парафіяльними молодіжними спільнотами «Адонай» та «Емаус».

Ділячись п'ятирічним досвідом праці з молоддю, священник назвав причини, які стають на заваді такому душпастирству. Отець Михайло наголосив на тому, що священник має розуміти чим живе молодь, що у свою чергу сприяє кращій комунікації і побудові стосунків. Також душпастир відзначив, що особистий досвід при діленні з молоддю є моментом, який формує особистість і спільноту.

Говорячи про способи залучення молоді до парафіяльного життя, священник відзначив силу соціальних мереж у комунікації з молоддю і представив канали, які сприяють побудові молодіжної спільноти.

Представляючи методи праці з молоддю, о. Михайло звернув увагу на вихованні парафіяльних аніматорів, які в подальшій перспективі є великою допомогою при реалізації різних молодіжних проектів.

Наступними доповідачами були: **Христина Кутнів**, Голова УМХ, яка представила місію УМХ, та **о. Олег Харишин**, духівник УМХ при координаційній раді, який розповів про духовний провід осередків цієї молодіжної спільноти при парафіях.

На завершення онлайн-зустрічі єпископ подякував священникам за їхнє служіння, а також за участь у святкуванні 65-ліття Апостольського екзархату.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«Книжка про перший рік війни, друкована в Харкові під російськими ракетами»: Відбулася презентація книжки Блаженнішого Святослава

06.06.2024 р.

Щоденні звернення були герцом багатомільйонного українського народу зі злом, і ми повинні були зрозуміти, як той герц довершити і як у ньому перемогти. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ під час презентації книжки «Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!», що відбулася 6 червня в Києві у приміщенні Дипломатичної академії України імені Геннадія Удовенка при Міністерстві закордонних справ.

«Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!» – духовний

щоденник війни, видання, у якому зібрані тексти щоденних звернень Блаженнішого Святослава до людей доброї волі всього світу, виголошені впродовж першого року повномасштабного вторгнення. Спонсором видання виступила парафія Володимира та Ольги у м. Чикаго (США).

Книжку презентували Блаженніший Святослав та Оксана Забужко, авторка передмови. Післямову до видання написав американський історик Тімоті Снайдер. Модератором заходу став Юрій Мушка, український дипломат.

Оксана Забужко відзначила важливість книжки для українських інтелектуалів, назвавши її «обов'язковою до читання». Вона також вказала на унікальність формату, відтак наголосила, що книжка Патріарха – один із важливих документів, пам'яток війни та релігійно-філософської думки. [...]

У слові під час презентації Блаженніший Святослав розповів про те, що спонукало його до щоденних відеозвернень. Патріарх сказав, що ця книжка – це «свідчення про духовність християнського народу України, його переживання трагедії найбільшого злочину проти Бога і людини, яким є війна».

Предстоятель розповів, що в його щоденних зверненнях є дуже багато тем, які за цілий рік розкривають віровчення християнської Церкви в усіх його артикуляціях, відповідаючи на екзистенційні виклики війни, у якій опинився український народ.

Книжка Блаженнішого Святослава «Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!» вийшла українською мовою у видавництві «Комора». Однак, за словами Блаженнішого Святослава, будуть друковані переклади іншими мовами, зокрема польською, англійською, німецькою, італійською, французькою, іспанською та португальською.

Глава Церкви висловив вдячність усім причетним до видання, зокрема подякував друкарні «Глобус» у Харкові: «Те, що вона надрукована у Харкові і пошириться по всьому світові – це ще один символ стійкості нашого українського народу, – зазначив Предстоятель і додав: — Книжка про перший рік війни, друкована в Харкові під російськими ракетами. Цікавий символ непереможності та стійкості українського слова й українського народу».

Опісля відбувся діалог Блаженнішого Святослава та Оксани Забужко з гостями у форматі «питання-відповідь». Говорячи про важливість голосу Церкви на світовому рівні в контексті війни, Глава УГКЦ зазначив, що відеозвернення в імені українського народу потужно протидіяли московській пропаганді в різних середовищах.

[Департамент інформації УГКЦ](#)

«Країні потрібні священники», – Оксана Забужко в передмові до книжки звернень Блаженнішого Святослава

06.06.2024 р.

«Країні потрібні священники. Ось саме так сформульована думка знезацька прийшла мені до голови, коли я вже дочитувала цю книжку – невеличкими порціями, по кілька звернень-проповідей денно». Про це пише письменниця Оксана Забужко в передмові до книжки щоденних звернень Блаженнішого Святослава у перший рік повномасштабної війни «Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!».

Письменниця зауважила, що церковна проповідь не є для неї звичним жанром, однак під час прочитання цієї книжки, вона осмислювала її спільно з автором.

«Не випадковий тут часто вживаний автором термін "святотатська війна", що означає не саме лиш порушення Божих Заповідей (вони порушуються в кожній війні, так чи так), а замах на сам Богом даний порядок речей, на основи буття: глум над Творцем, а не лише над творивом», – зазначила п. Забужко.

На її думку те, що розв'язана росією проти України «Велика війна» є «безбожною», отже, війною проти Бога, зрозуміло усім – і вірянам, і агностикам.

«"Країні потрібні священники" (неодмінно "добрі", авжеж!) – і потрібна ця книжка: як стовідсотково надійний заміник усіх, зв'язаних і узневажених одним подувом, як посохле листя, томів мотиваційної літератури. Бо це, підкреслю ще раз, не просто збірка щодень упродовж року, від 25.02.22 до 24.02.23, наговорюваних Блаженнішим відеозвернень. Не просто пам'ятка першого року війни (хоч і в такій якості вона вкрай важлива і має стати на полицях наших бібліотек – як документ і світської, й церковної історії водночас). Але для спраглого сенсів і готового до співпраці читача в ній є й свій власний внутрішній сюжет, своя "сторія" – історія священника, якому віра на наших очах допомагає і "вивозити", і "стягувати" для нас усіх те, що, здавалось би, людині не під силу: бачити присутність Бога там, де вбивають дітей», – зазначила в передмові письменниця.

«Розмова про християнські гріхи й чесноти якраз після Бучі й Маріуполя виявляється несподівано доречною й актуальною, – визнала вона, – як відповідь на питання, як можна (і треба!) жити далі, і часто повторювана, за невідчитною для мене логікою церковного календаря, тема "блаженні миротворці" поступово розростається до окремого наскрізного "підсеріалу"-трактату про значення миру».

Оксана Забужко назвала книжку Блаженнішого Святослава практичним посібником, що містить відповіді на головні, в умовах святотатської війни, питання: **1)** де брати сили особисто тобі, і **2)** як відбудувати Україну з руїн «тонкого плану»? «Десь на цьому етапі мені й блисло оте – "країні потрібні священники": ось якраз такий провід і потрібен, цілій країні, без нього ми "не стягуєм", надто серйозне нам випало випробування... Тож наостанці скажу, трохи перефразувавши Ж. – П. Сартра: майте терпіння прочитати цю книжку», – підсумувала письменниця.

Нагадаємо, 6 червня в Києві відбулася презентація книжки Глави УГКЦ, у якій зібрані тексти його щоденних звернень до людей доброї волі всього світу, виголошені впродовж першого року повномасштабного вторгнення. Придбати її можна за [покликанням](#).

«Однією зі складових цих звернень є вдячність», – Тімоті Снайдер у післямові до книжки Блаженнішого Святослава

08.06.2024 р.

У Сполучених Штатах є певна стурбованість щодо вдячності українців. Вважаю це ганебним, бо це радше ми, американці, повинні дякувати українцям за те, що вони зробили. Про це пише відомий американський історик і письменник Тімоті Снайдер у післямові до книжки Отця і Глави УГКЦ «Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!».

«Блаженніший Святослав день за днем дякує окремим людям, висловлюючи подяку завжди з позиції смирення, – зазначає Тімоті Снайдер. — Я ж вдячний за цю книгу, як, упевнений, будуть вдячні й інші, адже люди прагнуть осягнути досвід війни та моральні засади опору».

У післямові до духовного щоденника Глави УГКЦ у перший рік війни Тімоті Снайдер наголошує, що замість «заялених проповідей чи простих формул» Блаженніший Святослав пропонує «прагнення діяти і порушувати серйозні богословські питання серед складності людських страждань».

Тімоті Снайдер відзначає, що у зверненнях Предстоятеля церковний календар, хронологія тижня й року накладаються на щоденну історію звірств і страждань. «Ми розуміємо, що війна – це не просто хронологія, її потрібно щоразу осмислювати, і що нам треба також осмислювати самих себе – щомиті», – зауважує професор.

«Нам слід остерігатися «внутрішнього окупанта [нашої] особи», не впадати у зневіру та безнадію й не шукати собі виправдань. "Свідчення світові" ми несемо тоді, коли діємо за спонукою внутрішніх переконань, які допомагають іншим залишатися людьми», – пише автор післямови.

Тімоті Снайдер також аналізує, як у книжці тлумачаться Заповіді:

«Ці богословські твердження, цікаві у будь-який час, тут постають у тісному зв'язку з війною. Важко придумати більш серйозні проповіді у воєнний період, хоча, звичайно, є український прецедент – звернення Андрея Шептицького».

Він акцентує, що в цій книжці Блаженніший Святослав продовжує традицію пастирських послань митрополита Андрея Шептицького в період війни і цитує свого попередника щодо важливих питань українського суспільства.

Нагадаємо, 6 червня в Києві відбулася презентація книжки Глави УГКЦ, у якій зібрані тексти його щоденних звернень до людей доброї волі всього світу, виголошені впродовж першого року повномасштабного вторгнення.

«Продовжуймо молитися, свідчити правду та протиставлятися злу війни ділами християнської любові та людської солідарності», – владика Богдан під час молитви за мир

11.06.2024 р.

11 червня 2024 року у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці лунала молитва за мир, в якій взяли участь єпископи та національні директори, відповідальні за захист довілля в Єпископських Конференціях Європи, які цими днями проводили своє засідання у Мюнхені. Організатором цієї молитви, як і усього заходу, виступив владика Богдан, голова Комісії соціального душпастирства при Раді Єпископських Конференцій Європи (CCEE).

«Цей храм завжди залишається місцем молитви, місцем духовної розради, місцем, де ми намагаємося зцілювати рани війни», – розповів учасникам молитви Преосвященний владика Богдан, наголосивши на важливості цієї духовної святині для українців, які рятувалися від війни в Україні. Єпископ поділився пережитим досвідом спілкування з людьми, які знайшли прихисток у Німеччині і в цьому храмі благали про Боже милосердя та про силу для свого народу.

Також апостольський екзарх відзначив важливість підтримки та солідарності з боку **кардинала Рейнхарда Маркса**, який разом з українцями молився у цьому храмі, проголошуючи слова правди та надії, які християни черпають з віри у воскреслого Христа.

Цей катедральний храм став справжньою «катедрою», амвоном, з якого лунають слова правди і надії, яку ми черпаємо з нашої віри у Христа Воскреслого» – підкреслив проповідник. С-на 1 велика

А третя роль храму, за словами Апостольського Екзарха, полягала на тому, що він став місцем милосердної любові і солідарного служіння жертвам війни.

«З перших годин повномасштабного російського вторгнення до цієї церкви йшли потоки людей з гуманітарною допомогою: одягом, продуктами, ліками, пожертвами. Таким чином ми втілювали в життя те, що згодом скажуть єпископи УГКЦ у своєму Синодальному листі 2022 року, цитуючи слова апостола Павла: *"Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром"* (Рим. 12, 21), – сказав владика Богдан.

Підсумовуючи, єпископ зауважив, що ці три елементи: молитва, свідчення правди і служіння, якими намагається жити катедральний храм, відобразили справжню природу Церкви, покликаної бути спільнотою людей, які живуть вірою та проголошують слово надії.

Насамкінець проповідник звернувся до присутніх представників Католицької Церкви у різних країнах Європи та США зі словами подяки:

«Сьогодні від імені нашого народу я хочу сказати всім вам, а у вашій особі – вашим помісним Церквам та вашим народам наше щире спасибі! Повторю те, що сказала 19 березня 2022 року пані Президент Словаччини під час Європейських католицьких соціальних днів у Братиславі: *"Якщо це випробування впало на нас, нехай воно закінчиться на нас. Ми не бажаємо, щоб воно поширювалося далі. Але допоможіть нам вистояти, допоможіть нам захистити мир, гідність і свободу – нашу і вашу!"*», – сказав владика Богдан, закликавши присутніх до подальшої молитви за мир і до солідарності з Україною.

«Тож продовжуймо молитися, свідчимо правду та протиставляймося злу війни ділами християнської любові та людської солідарності! Молімося рівно ж за навернення Росії, як нас закликала Пресвята Богородиця у Фатімі. Бо недостатньо назвати злочини по імені чи притягнути винних до відповідальності. Ми впевнені, що це станеться і що відповідальні за розв'язання і ведення цієї жахливої війни постануть перед судом історії і, якщо не людським, то обов'язково Божим судом. Але покаранням не можна перемогти зло. Зло можна подолати, а його наслідки зцілити лише Божою благодаттю та милосердною любов'ю.

Тому, як би важко це не було, для нас важливо не випускати з поля зору перспективи прощення та примирення як неодмінних передумов для справді стійкого миру на нашому континенті.

Бо, як справедливо сказав святий Іван Павло II: *"Немає миру без справедливості. Але немає справедливості без прощення"*, – сказав на завершення свого слова до присутніх учасників молитви Владика Богдан.

По завершенні молитви присутні у храмі запалили свічки перед іконою Богородиці, намальованій на дошках з-під боєприпасів, що входила до циклу виставки ікон під назвою «Ікони проти війни», автором яких є українські художники Олександр Клименко та Софія Атлантова.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВА Є СИНОНІМОМ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ», – Глава УГКЦ на зустрічі Ради Церков з послами G7

11.06.2024 р.

11 червня 2024 року в Києві відбулася зустріч Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій із послами країн Групи семи (G7). Українську Греко-Католицьку Церкву на ній представив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав.

У своєму слові Глава УГКЦ подякував послам Канади, Франції, Німеччини, Італії, Японії, Великобританії, Сполучених Штатів Америки та Європейського Союзу за солідарність і підтримку українського народу під час війни. *«За цих понад два роки великої війни ми разом зуміли виграти одну дуже важливу битву, зокрема гуманітарного фронту – в Україні ніхто не помер з голоду чи холоду».*

Основну частину свого виступу Блаженніший Святослав присвятив темі релігійної свободи в Україні.

«Для всіх нас – представників Церков і релігійних організацій – незалежна Українська держава є синонімом релігійної свободи. Ми розуміємо, що якщо Росія захопить Україну, то релігійній свободі настане кінець», – підкреслив Предстоятель, нагадавши, що історія УГКЦ – це історія систематичних ліквідацій з боку як російської імперської влади, так і радянського комуністичного режиму.

Блаженніший Святослав зазначив, що Церкви в Україні є інтегральною частиною українського суспільства. Будучи ядром трансформації суспільства із пострадянського до демократичного, вони виховували громадян у здатності бути вільними людьми.

«Перемога Росії для нас означала би повернення в катакомби», – сказав архиєрей.

Патріарх згадав і стан релігійної свободи на окупованих територіях. Там, за його словами, відбувається «не просто інструменталізація релігійних почуттів, але мілітаризація церковного життя; релігія не просто інструменталізується, але використовується, як зброя, щоби нищити будь-який зв'язок з українськістю».

«Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій стоїть на сторожі релігійної свободи у наших стосунках із органами державної влади, адже там, де є релігійна свобода, там є й інші види й форми демократії», – наголосив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ висловив переконання, що сьогодні Українська держава має право і обов'язок зробити все, щоб держава-агресор не використовувала Церкву, релігію як інструмент агресії проти українців. *«Ми знаємо, що сьогодні парламент готує законопроект, щоб обмежити на законодавчому рівні можливість Росії впливати і маніпулювати релігійним середовищем України»*, – сказав він.

Блаженніший Святослав підкреслив, що, хоча московська патріархія називає це «забороною» свого патріархату, натомість у цьому законопроекті відстоюються чотири принципи, *«які й надалі гарантуватимуть релігійну свободу в Україні»*. Перший із них – партнерство між Церквами і державною владою. Другий – принцип невтручання держави у церковні справи і навпаки. Третій – принцип рівності усіх Церков. Четвертий – право і обов'язок держави, навіть у релігійній ділянці, охороняти державні інтереси, зокрема безпекові. Предстоятель зауважив, що ці принципи стосуються однаково усіх Церков та релігійних організацій.

Насамкінець Глава УГКЦ додав, що українські Церкви моляться за завершення війни і справедливий мир в Україні. [...]

Департамент інформації УГКЦ; світлини: Андрій Сидор

У МЮНХЕНІ ВІДБУЛАСЬ ЕКОКОНФЕРЕНЦІЯ ССЄЕ «ВОЛАННЯ СТВОРІННЯ ЯК ЗАКЛИК ДО ЕКОЛОГІЧНОГО НАВЕРНЕННЯ»

12.06.2024 р.

З 9 по 12 червня в Католицькій академії Баварії, що в Мюнхені, відбувалася зустріч єпископів і національних директорів із питань збереження створіння Європейських єпископських конференцій, у якій взяв участь 31 представник, включаючи експертів-доповідачів з усього європейського континенту.

На початку учасників конференції «*Волання створіння як заклик до екологічного навернення*» привітав преосвященний **владика Богдан Дзюрах**, президент Комісії соціального душпастирства Ради Єпископських конференцій Європи (СЄЕЕ) та голова секції Захисту створіння СЄЕЕ, який зауважив, що «сьогодні... наше велике завдання і покликання полягає в тому, щоб об'єднати наші зусилля для захисту та піклування про природу, наш спільний дім, який Творець дав і довірив нам як місце для виконання нашого людського і християнського обов'язку», а також констатував, що «темою наших доповідей, дискусій, розмов і молитов буде те, як прийняти і як найкраще виконати цю нашу відповідальність сьогодні».

У конференції взяло участь багато відомих спікерів із різних країн Європи. Першим із них був **професор Андреас Льошель** із Рурського університету в Бохумі, який виголосив доповідь на тему «*Факти зміни клімату та трансформація до поствикопного суспільства як виклик для Церков*». Опісля виступив **професор Маркус Фогт** із Мюнхенського університету Людвіга-Максиміліана, який доповів на тему «*Крик творіння як знак часу*», а доповідь на тему «*Екологічне навернення та трансформація*» була

довірена **професорові Цезарі Косцельняк** із Познанського Університету Адама Міцкевича.

Пообідня сесія була присвячена екологічному діалогу та співпраці. Відбувся круглий стіл на тему «Екуменічна екологічна робота Церков у Європі».

Учасники конференції мали можливість дискутувати під час пленарних засідань і поставити свої запитання спікерам. Вечір завершився Святою Месою та прийомом у замку Сюрен, який організував його емініція **Маркс, архієпископ Мюнхена і Фрайзінґа**, під час якого кардинал висловив свою підтримку роботі зібрання та наголосив на важливості піклування про створіння, оскільки саме наше майбутнє залежить від цього питання.

Наступний ранок розпочали **д-р Томас Інсуа** з Науково-дослідного інституту *Laudato si'* та **д-р Тебальдо Вінчігерра** з Ватиканської дикастерії сприяння інтегральному розвитку людини, які говорили про спадщину *Laudato si'* та *Laudate Deum*.

Після жвавої дискусії відбувся круглий стіл, присвячений темі «Охорона створіння і мир: ризики та шкода людям і навколишньому середовищу, спричинені конфліктами та війнами», спікерами якого стали преосвященний **владика Богдан Дзюрах**, апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії УГКЦ, **д-р Тебальдо Вінчігерра** і **професор Вільям Барб'єрі**, експерт з етики навколишнього середовища та миру з Вашингтонського католицького університету США.

Учасники також представили національні звіти з різних Єпископських конференцій про служіння Церкви в Європі у сфері охорони створіння. У центрі обговорення було одне питання, яке стосувалося необхідності поглиблення богословського розуміння евангелізації щодо охорони створіння.

Зустріч завершилася прикінцевим словом **владика Богдана Дзюраха**, молитвою за справедливий мир у греко-католицькому катедральному соборі Мюнхена та паломництвом до давнього монастиря Бенедиктбойерн.

Джерело: Інформаційна [служба](#) Бюро УГКЦ з питань екології з посиланням на ССЕЕ; Департамент інформації УГКЦ

У ЛЬВОВІ ЗАПРАЦЮВАВ ПЕРШИЙ В УКРАЇНІ ГРОМАДСЬКИЙ ПРОСТІР ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

13.06.2024 р.

Перший в Україні громадський простір «Вибір» для військових, ветеранів та членів їх родин на базі Будинку офіцерів запрацював 13 червня у Львові.

У капітально відремонтованих і спеціально переобладнаних інклюзивних приміщеннях є виставковий зал, кімнати для коворкінгу, проведення майстер-класів, зустрічей, конференцій, презентацій, перегляду фільмів і занять спортом. Також у приміщенні є укриття.

Участь в урочистому відкритті взяли ветерани, військовослужбовці Збройних Сил України, духовенство, представники благодійних організацій, міська й обласна влада, депутати Львівської обласної ради.

Ініціативу реалізували Фондація підтримки медицини для військових спільно з Будинком офіцерів, Кризовою службою Львова та Центром військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ. Допомогли облаштувати простір українські спільноти за кордоном.

Після Чину освячення владика Володимир Груца, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, звернувся з вітальним та подячним словом:

«Цей простір – це не мури, стіни чи приміщення. Хоча логістика завжди є важлива. Простір творять люди. Ми зустрілися сьогодні тут найперше як люди, а потім вже рахуємо, хто яке має суспільне становище, служіння у суспільстві чи посади. Я це називаю служінням, бо де б ми не були ми покликані служити, роблячи добро», – мовив він.

Світлина: ЛОР

Також єпископ звернув увагу на здійснений Чин освячення простору та важливість духовної складової під час реабілітації: «Ось ми цей простір освятили. Мені відразу прийшла думка, що медицина – гуманітарна наука. Тут зустрічається терапія, психологія і також душпастирство, що дуже важливо. Тому що людина комплексна особа, яка має різні виміри. Окрім фізичного виміру є речі невидимі – це внутрішнє життя, емоції, психології, духовності.

**Тут є місце зцілення ран війни, певної реабілітації.
Найближчі десятиліття це слово буде дуже
важливим у нашому народі, в нашому суспільстві.
Війна остаточно завершується лише тоді, коли цей
світ покидає останній її учасник, захисник.**

Йдеться про те, що людина повертається зі своїми відчуттями, емоціями, і це трудно до кінця зрозуміти. Тут буде місце реабілітації і зцілення».

Як зазначили організатори, головним завданням цього культурного центру для військових є перемінити болі минулого у силу майбутнього.

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ;
пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ; [«Гал-інфо»](#)

ПАПА ФРАНЦИСК ЗУСТРІВСЯ З ВОЛОДИМИРОМ ЗЕЛЕНЬСЬКИМ

14.06.2024 р.

У п'ятницю, 14 червня 2024 року, Папа Франциск зустрівся з Президентом України Володимиром Зеленським. Зустріч відбулася в південноіталійському містечку Борго-Еньяція, куди Святіший Отець прибув для того, щоб взяти участь у відкритій сесії зустрічі G7.

Зеленський та Папа Римський обговорили наслідки російської агресії проти України, російський повітряний терор і складну ситуацію в енергетиці.

Крім того, під час зустрічі йшлося й про формулу миру, роль Святого Престолу у встановленні справедливого і сталого миру для України та очікування від Глобального саміту миру. *«Цінуємо участь Ватикану в Саміті та зусилля, спрямовані на наближення миру, зокрема щодо повернення українських дітей, викрадених Росією»*, – наголосив президент.

Зазначимо, що це третя зустріч Папи Франциска з Володимиром Зеленським, якого він приймав у Ватикані 8 лютого 2020 року та 13 травня 2023 року.

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ЯКИЙ ПРИКЛАД ДАЄ СОТНИК ХРИСТІЯНАМ?

16.06.2024 р.

У четверту неділю по Зісланні Святого Духа, 16 червня 2024 року, Преосвященний владика Богдан очолив Архиєрейську Божественну Літургію у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен. *«Ми зібралися, як Христова Церква, щоб вчитися бути учнями Ісуса, а це означає – жити вірою, яка є чинна любов'ю. І нинішнє Євангеліє вчить нас як має виглядати наша віра, в центрі якої є Божа любов»*, – такими словами єпископ розпочав свою проповідь до присутніх у храмі людей.

Розважаючи над недільним текстом Євангелія (Мт.8, 5–13.), апостольський екзарх через поставу сотника, який намагався врятувати свого слугу, показав силу правдивої віри людини в Бога, застерігаючи людей перед егоїзмом, який часто властивий людині, коли вона бажає, щоб Господь виконав саме її бажання, а не розпізнає Божу волю і не готова прийняти її.

«Сьогодні сотник є прикладом живої віри, бо він керується людським співчуттям, коли просить Ісуса за здоров'я свого слуги. Можливо слуга навіть не знав, що його пан шукає способу, щоб йому допомогти. Але любов зауважує потребу другої людини і намагається вийти назустріч цій потребі та робить це тихо», – сказав проповідник.

А відтак архиєрей зауважив, що сотник у своєму діалозі з Ісусом показав не лише своє відношення до ближнього, але й відношення до Бога. *«Він довіряє Ісусові, оповідаючи Йому про стан свого слуги, не сказавши, що потрібно зробити. Сотник іде до Ісуса з глибокою вірою, що Господь є добрий, що все те, що він чув про Ісуса, свідчить про Його любов до людей, особливо до хворих, знедолених, страждаючих. І він довіряє Його слову»*, – мовив владика Богдан.

Аналізуючи оздоровлення хворого слуги, єпископ виділив фактор, який сприяв зміні стану того чоловіка, а саме розмова сотника з Богом, яка розпочалась завдяки серцю, яке було сповнене людяності, попри те, що цей військовий начальник був поганином.

«Сотник, будучи поганином, ставить Ісуса в центрі уваги. Коли Христос каже, що прийде оздоровити слугу, він розуміє, що будучи поганином, не гідний приймати Спасителя у себе вдома, але вірить у силу Божого слова. Діалог щирості і відкритості серця завжди приносить гарні плоди – переміну у житті. Але все відбувається через переміну серця», – наголосив проповідник, також навівши за приклад нещодавню особисту розмову з нігерійським мігрантом, який сказав, що несправедливість у світі є тому, що Бог дав людям світ безкорисливо, як дар, усім однаково. *«Але є люди, які мають лихе і хворе серце, бо привласнюють собі забагато, а інші – навіть не мають необхідних речей для щоденного життя. Тому через людське зіпсуте і хворе серце є багато несправедливості у світі»*, – поділився архиєрей.

А на завершення свого духовного слова владика Богдан закликав людей до молитви про дар живої віри. «Просіть у Бога дару живої віри, яка довіряє Богові, яка не каже Богові, що Він має робити, бо Він знає про потреби людини ще до того як вона відкриє свої уста. Молитва потрібна не для того, щоб змінити Божу волю, але, щоб перемінити серце людини для того, щоб вона була здатною прийняти Божу волю у своєму житті. І тоді настає переміна. Просіть про переміну свого серця. Нехай Господь погляне на нас і знайде у нас віру. Нехай ця віра зростає та кріпне», – сказав апостольський екзарх.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

УКРАЇНСЬКИЙ СВЯЩЕННИК УДОСТОЇВСЯ НАГОРОДИ ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЙОГО ВЕЛИЧНОСТІ КОРОЛЯ ЧАРЛЬЗА ІІІ

18.06.2024 р.

Український священник, який відіграв важливу роль у створенні в Лондоні притулку для українців-переселенців, які тікали від війни, нагороджений орденом Британської імперії. Отець Микола Матвіївський, генеральний вікарій Української католицької єпархії Пресвятої родини в Лондоні, був удостоєний цієї честі за заслуги у справі переселення біженців.

Український вітальний центр був створений у центрі Лондона, щоб забезпечити єдиний контактний пункт для отримання необхідної інформації щодо прибуття, поселення та довготермінового проживання у Великій Британії для тих, хто був змушений покинути свої домівки через війну в Україні.

Коментуючи цю подію, отець Микола визнав: «Для мене велика честь бути нагородженим орденом Британської імперії в списку нагород до дня народження Його Величності Короля, і я зворушений цим визнанням. Я вважаю своїм пастирським обов'язком і частиною свого священничого служіння підтримувати українців у Великобританії – особливо тих, хто втік від війни в Україні в надії знайти притулок».

Водночас священник додав: «Ця нагорода визнає важливу роль, яку відіграє наша єпархія у підтримці українців у Великобританії. Я вважаю це честю для всієї Української Греко-Католицької Церкви у Великій Британії та нагородою для кожної людини, яка працювала чи волонтерила в Українській католицькій єпархії Пресвятої родини в Лондоні. Я молюся, щоб Бог винагородив і благословив їх за все, що вони зробили, і за все, що вони будуть продовжувати робити».

На завершення отець Микола Матвіївський мовив: «Я також висловлюю щире подяку Його Величності Королю за те, що він вважає єпархію гідною такого публічного визнання. Дякую».

У неділю, 16 червня, після Божественної Літургії отця Миколу Матвіївського з таким визнанням привітали владика Кеннет Новаківський, єпископ Єпархії Пресвятої родини у Лондоні та парафіяльна спільнота катедрального храму.

Отець Микола Матвіївський, 62 роки, з Ковентрі, є одним з найвідоміших діячів Української Католицької Церкви в Англії, Шотландії та Уельсі. Він став співзасновником фонду, який допомагає українцям з витратами на репатріацію, і відіграв ключову роль у створенні притулку для людей з України.

Батько чотирьох дітей сказав, що відчуває, що це честь для «всієї команди», включаючи духовенство та волонтерів.

Отець Микола служить у церкві вже майже 20 років, а до цього був директором Української інформаційної служби в Англії. Він розповів, що його батько був одним з близько 30 000 українців, яких прийняли в Англії після Другої світової війни. Він додав: *«Більшість з них були чоловіками... У них були змішані шлюби. Моя мати була дівчиною з Ковентрі».*

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ЗАВЕРШИЛАСЯ ЗУСТРІЧ ГЕНЕРАЛЬНИХ СЕКРЕТАРІВ ЄПІСКОПСЬКИХ КОНФЕРЕНЦІЙ ЄВРОПИ

19.06.2024 р.

19 червня закінчилася триденна праця Генеральних секретарів єпископських конференцій Європи. Спільна зустріч цього року відбулася у Мадриді (Іспанія) упродовж 16–19 червня 2024 року на тему служіння європейських єпископатів у динаміці між єдністю та різноманітністю.

Окрім обговорення теми синодальності в контексті сопричастя, участі і місії, а також екуменічного виміру синодальності, учасники заслухали звіти чотирьох комісій, які діють у межах Ради єпископських конференцій Європи: Комісії євангелізації і культури, Комісії у справах соціального душпастирства, Комісії у справах молоді і Комісії у справах родини і життя. Ці комісії представили свою річну діяльність, відповідно до визначених напрямків.

Учасники зустрічі також почули звіт о. Мануеля Барріоса Пріето, Генерального секретаря при структурах Європейського Союзу, який представив головні тематики, над якими Церква працює спільно із Європейським Союзом.

Серед тем чільне місце займає питання війни в Україні і в Святій землі, питання міграції, гендерної ідеології, абортів і захисту життя, місця Європи в світовому вимірі, а також екологічні питання в світлі протестів фермерів.

Доповідач наголосив на важливості праці Комісії єпископських конференцій при Європейському Союзі, бо закони прийняті в Європейському парламенті подаються до прийняття в національних парламентах. Тому відстоювання моральних християнських принципів і захист людського життя є пріоритетом в діяльності комісії.

«Окремо було відзначено діяльність Благодійної організації "Карітас Європи", який безпосередньо допомагає потребуючим особам в Україні через "Карітас України". Президент Ради єпископських конференцій Європи архієпископ Гінтарас Грушас звернувся до учасників і надалі супроводжувати своїми молитвами Україну в цій жахливій несправедливій війні», – розповідає владика Андрій Хім'як, Секретар Синоду Єпископів УГКЦ та представник Української Греко-Католицької Церкви на цій зустрічі.

На завершення праці учасники спільно помолилися вервицю до Богородиці та почули свідчення іспанської дівчини Хімени, яка чудесно оздоровилася, поклавши свою надію на Богородицю за посередництвом молитви на вервиці.

Наступна щорічна зустріч Генеральних секретарів Європи відбудеться в червні 2025 року в Стамбулі (Туреччина).

Представники України на міжнародній події

Як ми повідомляли раніше, у Мадриді зібрався 41 представник єпископатів Європи та Святого Престолу. Україну на цій міжнародній події представили єпископ Андрій Хім'як, Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, єпископ Едвард Кава, єпископ-помічник Львівської архидієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні, отець Петро Береш, представник Мукачівської греко-католицької єпархії.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

«Благодійна Україна – це благословенна Україна!» – Глава УГКЦ на церемонії нагородження лауреатів національного конкурсу благодійників

20.06.2024 р.

20 червня Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав взяв участь у церемонії нагородження лауреатів XVII Національного конкурсу «Благодійна Україна-2023» – «Благодійність на захисті України». Серед переможців – Благодійний фонд УГКЦ «Карітас України» та Релігійне товариство українців католиків «Свята Софія».

Разом із Блаженнішим Святославом на подію прибули Мельбурнський єпарх владика Микола Бичок, який представляв широку українську громаду в Австралії та о. Любомир Яворський, патріарший економ.

У вітальному слові Глава Церкви наголосив, що благодійність під час війни – це про врятоване життя, про відновлену надію, про здатність чинити діла, які згідно з християнською традицією є ділами, створеними у вічності.

«Благодійна Україна – це здатність нас усіх бути Божими руками, які підіймають опущені людські руки, які зцілюють рани, які здатні перемагати ненависть любов'ю, зло – силою добра», – зазначив Предстоятель.

Відтак Блаженніший Святослав привітав усіх лауреатів щорічного національного конкурсу благодійників: *«Хай перемога буде з нами, бо благодійна Україна – це благословенна Україна, яка рухається вперед до перемоги над усяким злом, до перемоги над російським агресором, який сьогодні точить українську землю».*

Довідка

Асоціація благодійників України є засновником Національного конкурсу «Благодійна Україна», який цього року проходив 17-й раз поспіль (до 2012 року – конкурс «Благодійник року») – це єдиний діючий загальнонаціональний проект із відзначення кращих благодійників та найефективніших благодійних ініціатив в українському суспільному просторі. Конкурс є знаковою подією у благодійному житті нашої країни. За його підсумком кращих благодійників, волонтерів і меценатів країни, найефективніші добродійні ініціативи відзначають унікальною нагородою «Ангелом добра». У благодійному середовищі цю нагороду неформально іменують благодійним «Оскар».

Департамент інформації УГКЦ

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ ПІВНІЧНОГО ДЕКАНАТУ

22.06.2024 р.

22 червня 2024 року на українській парафії Всіх Святих у Гамбурзі відбулась зустріч молоді Північного деканату Німеччини Апостольського екзархату для українців візантійського обряду у Німеччині та Скандинавії. Дана подія відбувалась вперше і зібрала 90 молодих осіб.

Дійство розпочалось Божественною Літургією, під час якої молодь мала можливість приступити до Таїнства Сповіді. Літургію провадили: о. Павло Цвюк, душпастир для українців у м. Гамбург, о. Богдан Сабало, голова Комісії у справах молоді та академічного душпастирства, о. Петро Терлецький, душпастир для українців у м. Брауншвайг, о. Роман Максимців з Ганновера, о. Юрій Чорній з Любека, о. Назарій Ясіновський з Оснабрюка, о. Михайло Гуцуляк з Мюнстера, та о. Ігор Тріль з м. Падерборн.

Після Літургії присутні представники парафій поділились життям та діяльністю своїх спільнот. А відтак відбулось спілкування, налагодження нових знайомств та обмін досвідом.

Оскільки основна мета цієї зустрічі була глибше пізнати віру, зміцнити стосунки з Богом та знайти відповіді на важливі духовні питання, то наступним кроком була катехиза на тему: «Сенс життя та покликання», яку підготував парох приймаючої парафії о. Павло Цвюк. Слова почуті під час катехизи були цінним скарбом для кожної молодої людини, яка прибула на зустріч, оскільки зрозуміти своє покликання справа не з найлегших, але, підсумовуючи науку отця Павла, якщо жити своє життя, не заглядаючи у «горщики» ближніх, примножувати таланти подаровані Богом та щодня прагнути до святості, виконуючи волю Отця, сенс життя стає очевидним.

Потім відбулась праця у групах, модераторами яких була гамбурзька молодь. А далі були банси, частування козацьким борщем, приготованим на вогнищі, а також гриль від молодіжної гамбурзької спільноти.

Після ситного обіду на учасників чекала музична насолода. Бенд з міста Берлін, на чолі зі своїм священником, запалив сцену молодіжної зустрічі. Музиканти виконали українські народні та естрадні пісні, та звісно пісні прослави.

А на завершення учасники події помолились молебень до Матері Божої.

Наступна зустріч відбудеться в 2025 році у Берліні.

Джерело: ukrainische-kirche.eu; повідомила Світлана Палій;
світлини: Elias Hanter

МИТРОПОЛИТ БОРИС ҐУДЗЯК ОТРИМАВ НАГОРОДУ «ЗА ПОСТІЙНЕ ВІДСТОЮВАННЯ БОГОМ ДАНОЇ ГІДНОСТІ ЛЮДИНИ»

22.06.2024 р.

Глава Української Католицької Церкви в Америці архієпископ і митрополит Філадельфійський владика Борис Ґудзяк отримав нагороду від Асоціації католицької допомоги на Близькому Сході (CNEWA) – Премію «Віра та культура».

Про це було оголошено на щорічній католицькій медіаконференції, що відбулася цього року в Атланті. Архієпископ долучився до конференції віртуально зі Львова.

CNEWA вручила нагороду архієпископу «за постійне сприяння вродженій гідності кожної Божої дитини, особливо в цей час страху, гніву та люті».

«Для мене велика честь отримати нагороду "Віра та культура" Католицької асоціації допомоги на Близькому Сході, – сказав митрополит Борис Ґудзяк. — Я хотів би подякувати монсеньйору Ваккарі та команді CNEWA за це визнання та за їхню постійну підтримку Східних Церков у всьому світі та нашої Української Католицької Церкви».

У своїй промові митрополит Ґудзяк нагадав, що президент благодійної організації CNEWA монсеньйор Пітер Ваккарі та директор із комунікацій Майкл Ла Чівіта супроводжували кардинала Тімоті Долана, голову католицької церкви в Америці в його поїзді солідарності до Львова у травні 2022 року.

«Цей жест протягом третього місяця війни, коли більшість іноземних послів виїхали, крім послів з Польщі та Святого Престолу, неможливо переоцінити. – сказав митрополит Ґудзяк. — Це була перша офіційна католицька делегація, яка відвідала Україну під час повномасштабної війни, інші наслідували її приклад».

Цей візит приніс українцям не лише надію, але і гуманітарну допомогу українським релігійним організаціям і тим, хто допомагає українським біженцям у Європі, наголосив митрополит Ґудзяк.

«Я глибоко вдячний за вашу увагу до даної Богом людської гідності, яка в Україні серйозно поставлена на карту».

Наша країна на паломництві від страху до гідності.

Збройні сили України, як професійні, так і добровольчі, захищають не лише територію та суверенітет, а й свободу та гідність людини», – сказав митрополит Ґудзяк.

Світлина: AP Photo/Matt Rourke

У повідомленні мовиться, що тільки цього тижня митрополит Гудзяк опублікував заяву, в якій закликав «усіх християн і людей доброї волі» «утримуватися від будь-якого політичного насильства» і натомість прагнути миру «через діалог, шукаючи справедливості».

Асоціація католицької допомоги на Близькому Сході є благодійною організацією, агенцією, яка надає пастирську та гуманітарну підтримку в Північно-Східній Африці, на Близькому Сході, у Східній Європі та в Індії.

Заснована 1926 року Папою Пієм XI, CNEWA упродовж багатьох років підтримує різні проекти у тому числі й в Україні і вона посилила цю підтримку під час повномасштабної війни.

У липні 2023 року організація відкрила свій офіс у Римі, щоб поглибити зв'язок з центром Католицької Церкви та мати новий осередок для збирання пожертв в Італії та Європі.

CNEWA заснувала цю нагороду 2022 року. Серед попередніх лауреатів – Карл А. Андерсон, колишній головний лицар Лицарів Колумба; Вільям Ф. Мерфі, єпископ-емерит дієцезії Роквілл Центр; та Джон Студзінський, захисник прав жертв торгівлі людьми.

Як писав «Голос Америки» у передмові до [інтерв'ю](#) з архієпископом та митрополитом Філадельфійським, Борис Гудзяк є не лише очільником Української Католицької Церкви у США, але й активно представляє українців у світі.

Він має десятки публічних виступів, інтерв'ю, свідчень у Конгресі та неpubлічних контактів серед політиків, у тому числі політиків-католиків, науковців, журналістів, завдяки яким доносить світу, заради чого живуть і за які цінності готові покласти свої життя українці.

Народжений у США в українській родині, науковець з гарвардською освітою, він створив єдиний на пострадянському просторі католицький університет – Український католицький університет (УКУ) у Львові, відродив Паризьку єпархію, що охоплює п'ять країн, ставши на чолі Церкви в Америці організував прийом біженців з України та допомогу українцям, що залишилися вдома.

Відомий католицький автор Джордж Вайгел назвав Гудзяка «найпереконливішим захисником справи України в Сполучених Штатах, у Римі та по всій Європі».

Джерело: [«Голос Америки»](#); Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ВЛАДИКА БОГДАН: «НАША ДОЛЯ ВИРІШУЄТЬСЯ У НАШИХ ЩОДЕННИХ ВИБОРАХ»

23.06.2024 р.

Ми живемо у світі, в якому дуже сильно розмиті людські пріоритети, а шкала цінностей є спотвореною. І ми приходимо до храму слухати слово Боже, щоб не збитися зі шляху, щоб не втратити орієнтири у нашому житті, щоб ми не стали подібними до цього світу. Такими словами Преосвященний владика Богдан розпочав свою проповідь у п'яту неділю після Зіслання Святого Духа в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Розважаючи над недільним текстом Євангелія (Мт. 8,28–9,1), єпископ застановився над пріоритетами, які ставить перед собою сучасна людина, на орієнтири котрої впливає світ, який, за словами проповідника, «пропонує дуже багато, але остаточно дає людині тільки смерть. В годині смерті людина втрачає все і залишається тільки перед лицем Божим, а тоді стає зрозуміло яким шляхом вона йшла: добрим, а відтак – не помилилася, чи навпаки – недобрим і втратила все. Щоб цього не сталося, Боже слово каже нам сьогодні застановитися над пріоритетами», – сказав архиєрей.

Далі у своєму слові апостольський екзарх представив пріоритети, які сформувались у мешканців гадаринського краю і були для них важливими, що у свою чергу вплинуло на їхнє рішення щодо Ісуса.

«Сьогодні мешканці гадаринського краю були поставлені перед вибором.

З одного боку у них було безтурботне життя і їх не дуже цікавило життя біснுவатих людей за містом. Їх цікавив особистий бізнес, щоб ніхто не втручався у їхню стабільність і спокій. І раптом все летить у безодню. Як часто буває, що якась подія у житті людини чи народу, перекреслює дотеперішній спосіб життя чи стабільність над якою люди наполегливо працюють», – зауважив владика Богдан і звернув увагу присутніх у храмі на те, що навіть такі обставини можуть не спонукати людину до призадуми над тим, що є у житті найголовніше.

А відтак проповідник навів за приклад події світової фінансової кризи у 2008 році, період коронавірусу, які ніяким чином не вплинули на переосмислення пріоритетів у світі.

«Ніхто не задумався над цінностями ведення бізнесу, але бажали повернутись до попередньої стабільності.

Війна в Україні показала, що людство цікавить тільки бізнес, через що український народ платить велику ціну, бо людство не ставить собі питань про гідність, справедливість і мир.

Шкала цінностей перевернута: людина одночасно захищає право тварин, але відбирає право на життя в дитини», – сказав архиєрей.

Потім владика Богдан звернувся до людей зі закликом, щоб вони поглянули на свої пріоритети у житті та переосмислили їх.

«Ми сьогодні є тут, щоб застановитися над пріоритетами у своєму житті. Часто ми самі робимо хибні вибори. Наша доля вирішується у щоденних наших виборах. Просімо Духа Божого, щоб нас кріпив і просвітив у наших рішеннях, які будуть приносити життя та спасіння для нас і для наших ближніх», – мовив на завершення проповідник.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

УРОЧИСТЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ У МАННГАЙМІ

23.06.2024 р.

23 червня 2024 року у душпастирстві Святого Йоана Золотоустого у місті Маннгайм відбулося свято першої Сповіді та урочистого Святого Причастя. До цієї події дванадцять дітей впродовж року готували катехитки Вікторія Голуб та Ірина Хінальська.

На Божественній Літургії о. Андрій Чмир поділився прикладом любові до Пресвятої Євхаристії святого Карла Акутіса, який казав наступне: «Причастя – це моя автострада до неба», – а Сповідь він прирівнював до скидання баласту у повітряній кулі, щоб вона змогла злетіти до неба.

Після Літургії всі парафіяни та прихожани душпастирства мали можливість посвяткувати за частуванням у парафіяльному залі.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ПАРАФІЯЛЬНА ПРОЩА У СТОКГОЛЬМІ

23.06.2024 р.

У неділю, 23 червня, парафія Блаженного священномученика Климентія, що у Стокгольмі, провела спільне паломництво до відпустового місця Маріелунд, котре знаходиться на острові Екєро. Ця проща відбувається щороку, але кожного разу люди прибувають сюди з іншими молитовними наміреннями. Цього разу кожен паломник молився за окремого українського захисника, якого знає особисто.

Паломництво розпочалося з Божественної Літургії, на яку чисельно прибули молільники зі Стокгольму та навколишніх міст. Відтак відбувся процесійний похід до чудотворної фігури пресвятої Богородиці, котра розташована у лісі. Біля стіп Божої Матері усі разом помолилися Молебень до Богородиці. Кожен мав нагоду приступити до Мирування й Таїнства Сповіді. А потім відбувся спільний поштунок, знайомство та спілкування.

Проща українців завершилась подячною молитвою перед Святими Дарами у каплиці та благословенням на щасливу дорогу додому. Варто зазначити, що між людьми різних національностей, які прибувають до цього місця на молитву, каплиця отримала народну назву «намет Бога між людьми».

Джерело: ukrainische-kirche.eu; світлини: Христина Моцик

ЖИТИ ПЕРЕМОЖНО: В УКУ ПРЕЗЕНТУВАЛИ КНИГУ СПОГАДІВ МИТРОПОЛИТА БОРИСА ҐУДЗЯКА ПРО ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО

24.06.2024 р.

24 червня в Українському католицькому університеті відбулася презентація книжки «Жити переможно: школа Патріарха Йосифа Сліпого». Це – спогади і рефлексії митрополита Бориса Ґудзяка про Патріарха.

Ідея публікації народилася в діалозі з сучасним поколінням українців, віддаленим від Патріарха Йосифа географічно і хронологічно: під час серії відкритих зустрічей владики Бориса з підприємцями, що їх організувала Бізнес-школа УКУ в Києві та Львові.

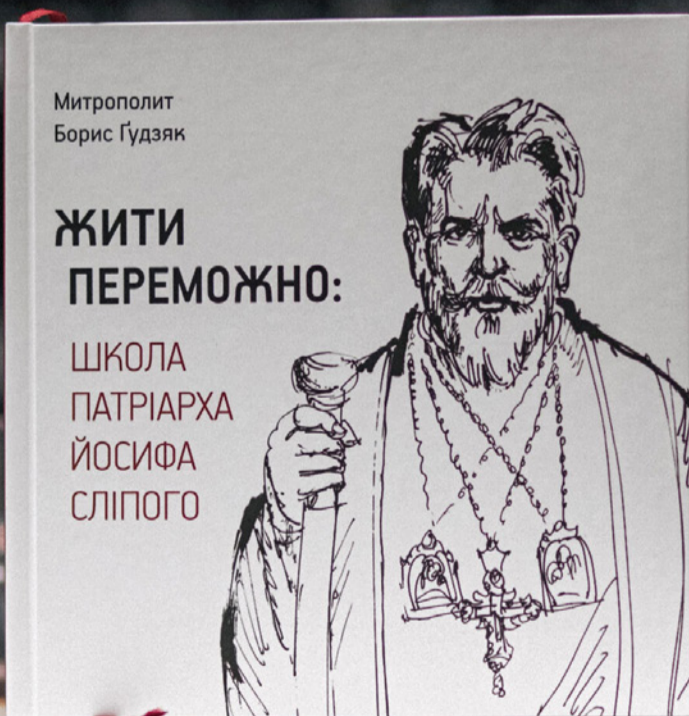
У книзі Йосиф Сліпий постає перед читачем не лише як церковний лідер, науковець, багатолітній незламний в'язень радянської системи, а й також як відважний управлінець, котрий у складних і несприятливих обставинах будував, відновлював, збирав і творив команди та проекти, які після його смерті не лише вистояли, а й розвинулися.

За словами митрополита Бориса Ґудзяка, постать Патріарха Йосифа Сліпого має стати для українців джерелом натхнення у часі воєнних випробувань: «Патріарха Йосифа Сліпого звільнили з радянського заслання, коли йому було 71.

Він був покалічений, мав багато недуг, обморожені кінцівки. Але, отримавши другий шанс у восьмій декаді життя, він розгорнув колосальну діяльність: подарував нам університет, переклади літургій, Святого Письма, він збирав у розсіяні суцях... Сліпий був найбільш впізнаваний українець поза межами України. Я раджу всім приглянутися до цього прикладу. Коли втомлені, подумайте: чи маємо ми на це право? Патріарх Йосиф Сліпий дає нам на це відповідь».

Через війну та перебої з електропостачанням перший наклад книжки не вдалося надрукувати якісно та вчасно. Тож Бізнес-школа УКУ оголосила на презентації [передпродаж](#) видання за зниженою ціною.

Книжка складається із трьох розділів, у яких владика Борис описує свої зустрічі з Патріархом (а вперше вони побачилися, коли Борисові Гудзякові було 7 років), та як ці зустрічі вплинули на його життя й формацію. Президент УКУ розкриває своє розуміння управлінського стилю блаженнішого Йосифа та розповідає про творення Українського католицького університету в Римі, ідею якого він разом з іншими співпрацівниками та учнями патріарха, продовжили й розвинули вже у Львові.

«Способи лідерства патріарха Йосифа Сліпого були ефективні в екстремальних обставинах. А останні 20 років усе його життя було екстремальним. Він не мав часу – хата горіла. Патріарх мав команду дуже відданих людей. Історик Ярослав Пелікан, який написав біографію Йосифа Сліпого, був вражений, що патріарх підписував подяки на кожну пожертву, навіть на 10 доларів. Він був мікроменеджером. Але я не знаю, хто би міг пережити те, що пережив Йосиф Сліпий, і на початку восьмого десятиліття заснувати університет, піднести питання помісності Церкви, створити Синод, об'їхати цілий світ... Це була людина послана нам Божим провидінням», – ділиться владика Борис.

Перший ректор відновленої Львівської богословської академії, учень Патріарха Йосифа Сліпого, отець Михайло Димид на презентації книги

Ця книжка особлива тим, що подає бачення постаті патріарха Йосифа Сліпого з перспективи тих небагатьох людей, які мали нагоду спілкуватися з ним особисто, переконаний історик та науковий редактор видання Олег Турій.

«Ми, як історики, звикли працювати з документами, які перевіряємо й аналізуємо з різних перспектив. Та попри те, у дослідника завжди є відчуття того, ніби щось важливе проминає повз нього. Тому ця книжка є важлива насамперед тим, що маємо свідчення, яким був вплив образу патріарха Йосифа, а також особистого знайомства і, хай не таких частих, але незабутніх спілкувань від дитячих років аж до періоду формування на особистість теперішнього митрополита Бориса Гудзяка. Саме ці особисті спогади владика про конкретні моменти можуть послужити читачам дороговказом для нашого сьогодення», – каже проректор УКУ, директор Інституту історії Церкви Олег Турій.

Видання буде цікавим для широкої аудиторії, особливо для тих, хто шукає відповіді на запитання, як бажати великого в час невизначеності? Роздумував над цим питанням під час презентації владика Борис: «Нікому з тих, кому не байдуже, не є просто. Уявімо собі, що це означало бути в'язнем сталінської каральної системи. Це була система, яка закривала за тобою двері і викидала ключ. Повернення звідти було малоправдоподібне. У засланні, у різних тюрмах патріарх Йосиф Сліпий перебував 18 років. Він дуже шкодував, що йому було скорочено роки наукових пошуків. Його ув'язнили у 53 роки – у гуманітарній сфері – це роки розквіту. Близьким до смерті митрополит був багато разів... Ми зараз маємо 10 років війни, 2 роки повномасштабної війни. Якщо Йосиф Сліпий міг витримати 18 років заслання, то, можливо, ми з вами можемо також трохи потерпіти?».

Проректорка УКУ, декан-засновниця Бізнес-школи Українського католицького університету Софія Опацька, яка є однією з упорядниць видання, під час презентації зазначила:

«Аби зрозуміти той чи той стиль лідерства, важливо розуміти контекст. На перший погляд, може здатися, що блаженніший Йосиф був доволі авторитарним лідером. Однак, коли ми заглибимося в ті умови, у яких йому доводилося служити і працювати, то побачимо гідну подиву поставу та віддане і жертвне служіння. Сучасним керівникам годі уявити наскільки важко було патріархові керувати такою великою організацією як Українська Греко-Католицька Церква, яка на той час була заборонена, а її лідера засудили на 18 років сибірських таборів. Повернувшись із заслання, у 72 роки блаженнішому вдалося не просто зберегти автентичність, а й успішно розбудувати структури. Він дає нам важливий урок: якщо ти розумієш свою місію і бачиш ціль, тоді здатен творити нові структури, розвивати команди в найнесприятливіших обставинах».

Ілюстрації до книжки – два портрети патріарха Йосифа та владика Бориса – намалював відомий художник та іконописець світлої пам'яті Остап Лозинський.

Додамо, що над виданням працювала команда Бізнес-школи УКУ та Інституту історії Церкви. Книга є продовженням серії, яку Бізнес-школа УКУ започаткувала книгою «Де скарб твій», у ній своїми роздумами про Митрополита Андрея ділився Патріарх Любомир Гузар.

Джерело: [сайт УКУ](#)

Володимир Горбіков. 46 років. Половину з них служив в одному підрозділі ДСНС Харківщини. Жартує, що навіть із зав'язаними очима дійде від станції метро до своєї роботи.

Починав із посади начальника караулу, потім керував 1-м державним пожежно-рятувальним загonom Харкова. Це – 400 підлеглих у 7 пожежних частинах.

Відповідно до інструкції, його робота – це здебільшого координація дій. Але війна змусила поєднувати її із розборами завалів.

Після 24 лютого 2022-го Володимир із колегами дістав з-під руїн будинків 30 людей. Живих. І, на жаль, удвічі більше загиблих. Він пам'ятає 63 тіла...

Найважча зміна, каже, тривала 3 доби. 72 години без зупинки, без нормального сну. Були перші ракетні та авіаудари по Харкову, російські військові бомбили центр міста, на кожному зі зруйнованих об'єктів Володимир шукав живих і діставав загиблих.

Як людина, професія якої пов'язана саме з порятунком, Володимир щиро не розуміє війну і те, як її узагалі можна було розпочинати.

Далі – монолог Володимира.

Розмову було записано 9 листопада 2022 року. Нині Володимир Горбіков працює виконувачем обов'язків начальника Подільського районного управління Києва ДСНС України.

ВОЛОДИМИР
ГОРБІКОВ
45 РОКІВ
РОЗКАЗУЄ ПРО
РОБОТУ
РЯТУВАЛЬНИКІВ
ПІД ЧАС
ВІЙНИ.

Володимир Горбіков

ПРО НАЙСТРАШНІШІ ДНІ ВЕСНИ

1 березня розпочалося о 5:00. Російські окупанти влучили в школу і житловий будинок. Я був у підрозділі, виїхав гасити пожежу. Коли повернувся – знову виклик, до філармонії. Туди виїхала моя 17-та частина. І я з ними.

Горіли автівки поряд із філармонією, були пошкоджені будівлі. Ми почали гасити. Далі бачимо – горить дах Харківського національного театру опери і балету. Побігли туди, я – з вогнегасником із пожежної машини.

На даху були чотири загоряння. І от ми їх підручними засобами частково загасили, а потім туди рукав дотягли і завершили гасіння повністю. Одразу ж після цього по радіозв'язку повідомлення – всім підрозділам прямувати до Харківської ОДА.

Приїхали. Це було страшно...

Побігли на другий поверх, вищі – вщент зруйновані. Під завалами – люди. Дуже багато травмованих.

Одного хлопця діставали з кімнати, а перед нею коридор – весь донизу обвалений. Знайшли шматок дверей і поклали його як місток. Наші туди пробралися, поклали хлопця на цей щит і потихеньку передавали нам. Внизу була прірва. Треба було його втримати.

Далі почали виносити загиблих. Я чітко пам'ятаю – 10 мертвих людей тоді винесли. Під завалами ще лишалися люди.

Постійно лунала сирена. Доводилося ховатися в бомбосховищі. В якийсь момент я вже навіть перестав бігати туди, хоча це й було небезпечно. Коли без техніки стало неможливо розбирати завали ОДА, ми поїхали на новий виклик.

З-під завалів обласної адміністрації до середини серпня тіла ще діставали... Я допомагав витягувати дівчину... Їй був 21 рік. Нам тоді вже Дніпропетровський гарнізон на допомогу приїхав. Ми ще хлопця дістали.

1 березня я поїхав також у Новобаварський район. Там було, здається, восьмеро загиблих і 15 чи 16 поранених. Неподалік багатопверхівки скинули дві авіабомби. Одна вибухнула просто біля будинку. Там загинула жінка.

Інші загиблі – це люди, які просто гуляли на вулиці. Пожежа була на чотири під'їзди, ще машини горіли. У них люди теж загинули – ті, хто їхав, хто був у припаркованих авто.

Потім вночі скинули бомбу на Холодногірській, 3. Потім – на Кадетський корпус і Військовий інститут танкових військ. Будинки на сусідній вулиці зруйнували...

Так 1 березня перейшло в 2-ге, яке розпочалося з ракетних ударів по будівлі Нацполіції, СБУ і економічного факультету Харківського національного університету імені Василя Каразіна. За кілька годин – Палац праці.

Під час одного з викликів ми врятували з-під завалів дівчину. Копали триметровий тунель, щоб її дістати. У неї був зламаний таз, внутрішня кровотеча. Дівчина в лікарні померла. Це був найважчий день.

Ніхто не розумів, куди літак скине бомби. Над нашою частиною постійно пролітали літаки. Поряд виші, підстанції, вокзал. Ми не розуміли, коли бомбардування скінчиться, а росіяни в повітрі творили, що хотіли.

Важко було.

2 березня, пам'ятаю, дістали одного загиблого. У нього постійно дзвонив телефон. Мені довелося відповісти рідним.

— Він загинув...

— Ні, ви помилилися! Може, він ще дихає?.

— Ні...

— Ні!

З того кінця телефонного зв'язку люди майже завжди казали: «Ви помилилися».

Це дуже важко.

А от цей хлопець, як виявилось, випадково потрапив у ту будівлю. Він був проїздом із Вовчанська, просто на кілька хвилин зайшов туди, і загинув.

На початку березня у Харкові морози були до мінус 11. Ми викопували загиблих переважно вручну, бо такі завали, що техніку не поставиш. За 10 днів 500 кубів бетону перекопали, це – 50 КамАЗів. Вручну. На допомогу – тільки лебідки.

Завдання було – людей дістати. Наші хлопці, вони – герої. Перенести все це, ці думки, чи буде чергова ракетна атака, обстріл, чи при гасінні пожежі не здетонує щось...

18 березня, пригадую, під завалами в Інституті державного управління ми дев'ять годин викопували чоловіка. Там були не дуже стійкі комунікації, щоб кран поставити. Довелося вручну тунель копати.

Знаєте, як мисливські собаки борсука викопують чи лисицю? От за таким принципом ми з полтавським колегою і копали. Я, він. Я, він. Обоє невисокі, тому зручно. Коли його нарешті витягли, я не повірив своїм очам.

— Знову ти?!

— В смислі я?

— Та ми ж тебе другого березня вже діставали!

— Ну, да, я...

— Та скільки ж можна?!

І він тоді повеселішав. 9 годин, уявляєте, він 9 годин під завалами перебував. Ні води, ні світла. Він не розумів, чи виживе.

Він звідти кричав, ми його якось чули, але де саме він, не розуміли. Всліпу копали, але все ж витягли його. Це був правоохоронець. Я його колезі потім жартома кажу: «Відпустіть чоловіка у відпустку, бо вже вдруге його викопуємо».

Від 24 лютого я місяцями жив у кабінеті. Березень, квітень, травень, червень, липень... Іноді взагалі не знав, що це таке – спати вночі. У березні я три доби не спав. Потім просто падаєш.

Кілька місяців після початку повномасштабного вторгнення Володимир Горбіков жив у своєму кабінеті

ПРО СМЕРТЬ І ПРОФДЕФОРМАЦІЮ

Перша смерть, з якою я зіштовхнувся в своїй роботі? Вона затуманена. Але я добре пам'ятаю, коли на вулиці Муранова з будинку ми дістали трьох дітей. Це було 29 січня 2010 року. Батьки залишили дітей в орендованій квартирі, закрили двері на ключ і пішли.

Діти спричинили пожежу на кухні, а самі сховалися в шафу. Коли ми приїхали, пожежа вже вирувала. Була дуже висока температура. Коли немає кисню, а потім він з'являється, усе миттєво спалахує. Сусіди сказали: вдома нікого немає – замок. Ми його збили, погасили. Один із бійців – до шафи, а вона не відкривається. Він сильніше смикнув, раз – а там три тіла.

Старша – дівчинка. Я качав її хвилин 20, намагався... А потім медексперти сказали, що діти померли ще до нашого приїзду. А я її мертву качав. Думав, що врятую...

7 лютого був виклик на пожежу, сказали, що там діти. Ми туди просто летіли.

Врятували двох діток, відкачали. Вони живі, слава Богу.

На Нижній Гиївській було ще... Будинок літніх людей горів – 15 загиблих. Це була надзвичайна ситуація державного рівня. Такого жаху до того ще ніколи не було. Не враховуючи війни.

А під час війни різне траплялося... На кількох виїздах я просто в пакет частини тіл збирав...

Та вже не так реагуєш на це все. Як і в лікарів, у нас теж із часом і досвідом профдеформація відбувається. Звикаєш працювати зі смертю.

Хоча почуття нікуди не зникають. Я дуже емоційна людина. Просто ми і так постійно поруч зі смертю. Наші хлопці і загиблі є, і травмуються.

Неодноразово я і люди з моєї частини потрапляли під обстріли. Декілька разів під касетний обстріл попадали. Незабутні відчуття, можу вам сказати. Ще молодий – жити хочеться...

Рятувальники працюють з тим, чого люди зазвичай не бачать у своєму житті

ПРО МОТИВАЦІЮ І ГЕРОЇЗМ

Якось ми врятували сім'ю. Снаряд зруйнував двоповерховий будинок, подружжя було в ліжку. Ми їх кілька годин відкопували.

Жінка ще трималася. А чоловікові я, пам'ятаю, казав: «Не кричи». А потім і дружину, і чоловіка постійно бачив у лікарні, де навідував мого бійця. І от вони щодня ходили – дякую і дякую.

Але ми просто працюємо – не заради подяки... І знаєте – до нас ніколи ніхто з врятованих не приходив. Це тільки в американських фільмах буває, коли пожежник прийшов на випускний до дівчинки, яку врятував 10 років тому.

Я спілкувався з хлопцями з передової. Вони, знаєте, вважають нас героями. Я був здивований – адже це ми вважаємо їх героями. Мій однокурсник зараз воює, а зі мною сфотографувався і сказав, що більш мужньої професії, ніж рятувальник, немає.

Насправді ніхто не хоче свою службу звеличувати. Ми просто працюємо. Я вибрав цю службу. Вона не дуже легка, але ніхто й не казав, що вона буде легкою.

А мотивація? Мотивація – це наша країна. Мотивація – це наші хлопці в окопах. Мотивація – величезна. Я повертався у теплий кабінет, а мій дядько, в окопах десь там неподалік кордону. І там мої друзі...

Під час війни професія рятувальника викликала ажіотаж в суспільстві. Ті, кого не брали в армію, на фронт, шукали себе і приходили до нас. Був хлопець, який у кілька частин приходив, щоб мати змогу допомагати. Престиж професії тільки ростиме.

«Престиж професії рятувальника тільки ростиме», – переконаний Володимир Горбіков

ПРО РОДИНУ І МРІЮ ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ

У березні я евакуював дружину з Харкова. А моя мама і син від першого шлюбу опинилися в окупації, і було незрозуміло, що з ними. Мама в Циркунах, син – за Липцями. Важко це згадувати.

Я сина попросив, щоб мій номер видалив з телефона. Якби побачили мене на фото у формі, могли б шантажувати потім.

Говорив йому: підпиши мене Наталя чи Даша, і дзвони тільки на стаціонарний. Він знаходив місце, звідки це можна було зробити. Дзвонив, казав, що все добре. Раз на тиждень або на 10 днів росіяни приходили до них. Оглядали дім, дивилися, щоб нікого не переховували.

А моя мама... За 200 метрів від її будинку стояла зброя, яка обстрілювала Харків. Я зміг її вивести тільки 9 травня. 7-го росіян вибили. 8-го хлопці з групи розвідки з Хмельницької області мені подзвонили. Сказали, все добре, мама жива.

9 травня о 5 ранку я туди поїхав. Мене не хотіли відпускати, ще було небезпечно, але я поїхав. Недалеко від маминого дому – бліндаж, міни валялися. Забрав маму.

Довгий час я не бачив сина, який виїхав за кордон. Це найважче. Після перемоги, ми з ним домовилися, я приїду до Франції, а він Ла-Манш перепливе, і там ми зустрінемося. Сподіваюся, що син продовжить займатися дзюдо. Дуже б хотів, щоб він став олімпійським чемпіоном.

Текст підготувала платформа пам'яті «Меморіал», яка розповідає історії вбитих Росією цивільних та загиблих українських військових, спеціально для УП. Всі історії з циклу «Люди, які працюють зі смертю» можна прочитати в окремому [спецпроекті «Меморіалу»](#). Щоби повідомити дані про втрати України – заповнюйте форми: для загиблих військових і цивільних жертв.

Авторка: Анна Черненко, ілюстраторка: Маша Вишедська, спеціально для [«УП. Життя»](#)

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: Александер Малаховський

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetskyy

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
<https://ukrainische-kirche.eu>
Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie

LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5